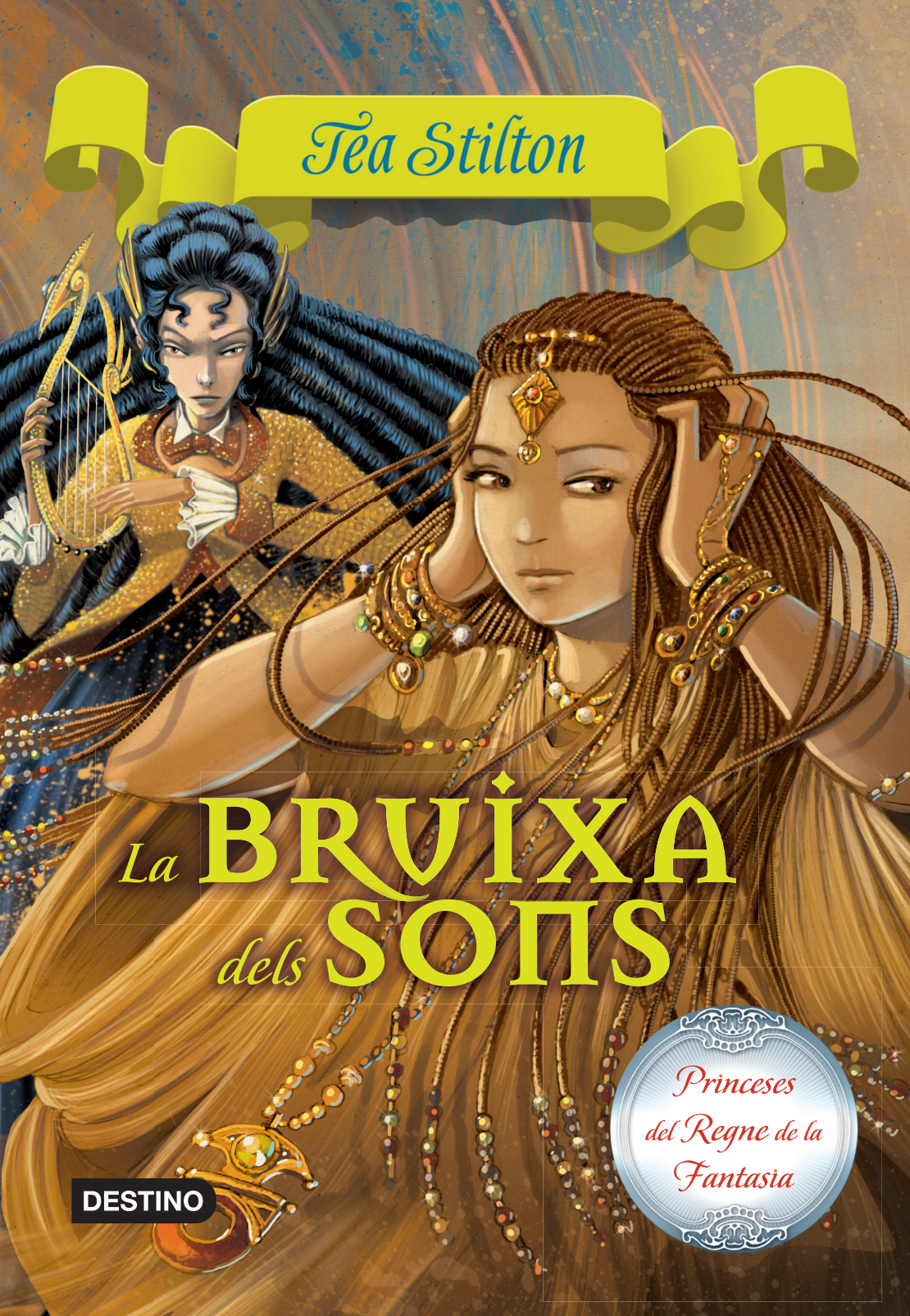

Tea Stilton

La **BRUJXA**
dels **SONS**

DESTINO

*Princeses
del Regne de la
Fantasia*

Tea Stilton

La **BRUÏXA**
del **SOPS**

DESTINO

El nom de Geronimo Stilton i tots els personatges i detalls relacionats amb ell són *copyright*, marca registrada i llicència exclusiva d'Atlantyc S.p.A. Tots els drets reservats. Es protegeixen els drets morals de l'autor.

Textos de Tea Stilton

Col·laboració editorial d'Elena Peduzzi

Coordinació de textos de Benedetta Biasi

Editing d'Antonella Lavorato

Coordinació artística de Lara Martinelli i Elisabetta Natella

Disseny original de les Princeses del Regne de la Fantasia de Silvia Bigolin

Il·lustracions interiors de Silvia Bigolin

Imatge de la pàgina 9 cedida amablement per Adriane Lam

*Projecte fotogràfic del Llibre de les Bruixes de Sara Cimarosti
amb les il·lustracions de Silvia Bigolin i Sara Cimarosti,
col·laboració gràfica d'Antonio Gaviraghi*

Mapes de Carla Debernardi

Coberta de Iacopo Bruno

Interior de sobrecoberta de Silvia Bigolin

Projecte gràfic de Marta Lorini

A partir d'una idea original d'Elisabetta Dami

Títol original: *Strega del Suono*

Traducció de M. Dolors Ventós Navés

© 2013 – Edizioni Piemme S.p.A. Corso Como 15 – 20154 Milà – Itàlia
International Rights © Atlantyc S.p.A. – Via Leopardi 8 – 20123 Milà – Itàlia
foreignrights@atlantyc.it
www.atlantyc.com

© 2014, Editorial Planeta, S. A.

© de les característiques d'aquesta edició: 2014, Grup Editorial 62, s.l.u.

Estrella Polar, Pedro i Pons 9-11, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

www.geronimostilton.cat

Primera edició: novembre del 2014

ISBN: 978-84-9057-363-1

Dipòsit legal: B. 20.005-2014

Impressió: Egedsa

Imprès a Espanya – Printed in Spain

Stilton és el nom d'un famós formatge anglès. És una marca registrada de l'Associació de Fabricants de Formatge Stilton. Per a més informació, www.stiltoncheese.com

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

ÍNDEX

Introducció	7
-------------	---

PRIMERA PART

1. Problemes a Castelloblic	11
2. Calma aparent	19
3. L'exèrcit de Xisclòria	26
4. Els dubtes del rei	30
5. Una sorpresa magnífica	35
6. Preocupacions i presagis	39
7. Aire de tempesta	45
8. Tots a Rocadocre!	51
9. Una trobada estranya	57
10. Una situació difícil	63
11. Pobra Amira meva!	68
12. Un missatge nou	72

ÍNDEX

13. El presoner	78
14. Històries del desert	83
15. La bruixa Xisclòria	92
16. La tempesta de sons	100
17. La idea de Kalea	106
18. Una punteria perfecta	113
19. Les preocupacions de Nives	120

SEGONA PART

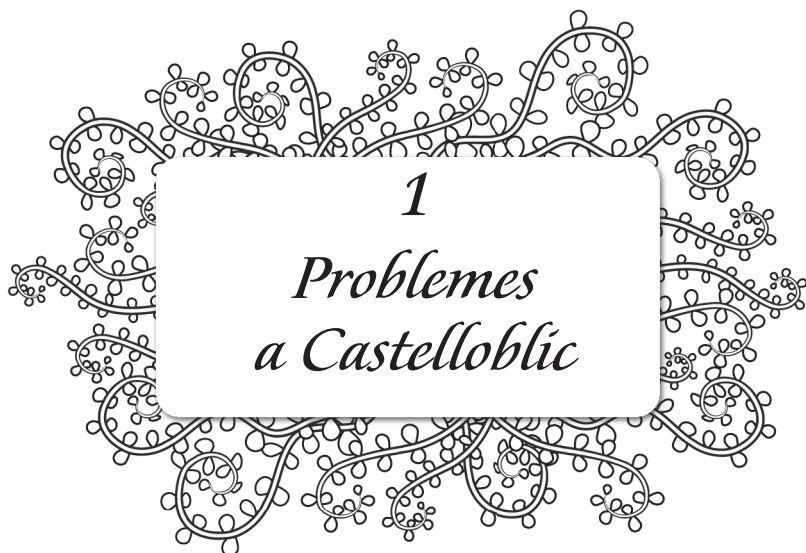
20. La ràbia de Xisclòria	128
21. Una arribada inesperada	133
22. Un nou atac	140
23. Il·luminem Racadocre!	146
24. La transformació	150
25. Un retorn anticipat	157
26. Llobatons de viatge	162
27. Aires de venjança	169

ÍNDEX

28. Un camí molt llarg	176
29. Una gran sorpresa	184
30. Les preocupacions del rei	191
31. El Dàtil de la Son Antiga	194
32. Un home sol al desert	201
33. El vianant misteriós	206
34. Sensacions estranyes	211
35. Els Meandres Malèfics	219
36. L'explicació de Sulfúria	226
37. Una espera eterna	235
38. Una escena increïble	241
39. Dues princeses desaparegudes	249
40. Novetats a Castelloblic	254
41. Tots a Arcàndida!	263
42. Finalment junts!	268
 Conclusió	 273

A decorative border made of intricate, symmetrical floral and vine patterns surrounds a central white rectangular box. The box contains the chapter number and title.

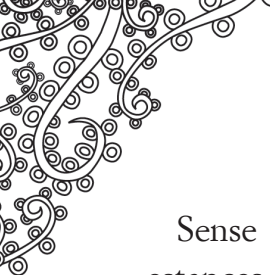
1

Problemes a Castelloblíc

Fls murs de Castelloblíc hi va ressonar un so agut, sinistre, un soroll difícil de descriure, que feia posar la pell de gallina. Semblava un crit, que havia sorgit de les masmorres del castell i havia fet vibrar la residència de les Bruixes Grises com si n'haguessin sacsejat els fonaments.

Sulfúria, Etèria, Cendrària i Xislòria, les quatre Bruixes Grises que continuaven en actiu, van fer un bot als seus llits: una esgarripança els va recórrer l'esquena i uns foscos presagis els van trasbalsar l'ànim.

El coneixien prou bé, aquell crit, que a les seves orelles sonava com un senyal de convocatòria urgent i molt greu.

Problemes a Castelloblic

Sense vacil·lar ni un instant, van sortir de les seves estances i es van precipitar als passadissos infinits del castell. Sabien prou bé com s'havien de moure pel misteriós laberint de Castelloblic, que hauria estat impentrible per a un visitant qualsevol. Però elles, seguint una força misteriosa, avançaven amb seguretat cap a les escales màgiques. Les van embocar i les van recórrer fins al pis on es trobava el Saló dels Encanteris.

Els pesants batents de les portes estaven oberts de bat a bat, com mandíbules famolenques disposades a devorar-les. Al fons hi havia una figura girada d'esquena. Les vores de la seva llarguíssima capa fluctuaven en l'aire.

Aquella visió va fer glaçar la sang a les venes de les quatre bruixes. Però no tenien cap elecció: hi havien d'entrar.

La figura va continuar immòbil i en silenci, fins que l'última va entrar al saló. Llavors, va alçar una mà i la porta del saló es va tancar amb un soroll metàl·lic.

Les bruixes van intercanviar mirades de preocupació i van encongir les espatlles, preparant-se per al pitjor.

En aquell moment, la figura va parlar.

—Benvingudes.

Un instant després, el foc de la llar va projectar una flamarada blava cap al sostre, una llengua de foc gèlida, irreal i sinistra.

Les bruixes van fer una inclinació. Sabien que, tot i que s'havia girat d'esquena, *Ella*, la despietada Bruixa de Bruixes, mestressa i senyora de totes les Bruixes Grises, era molt conscient del més mínim moviment que fessin.

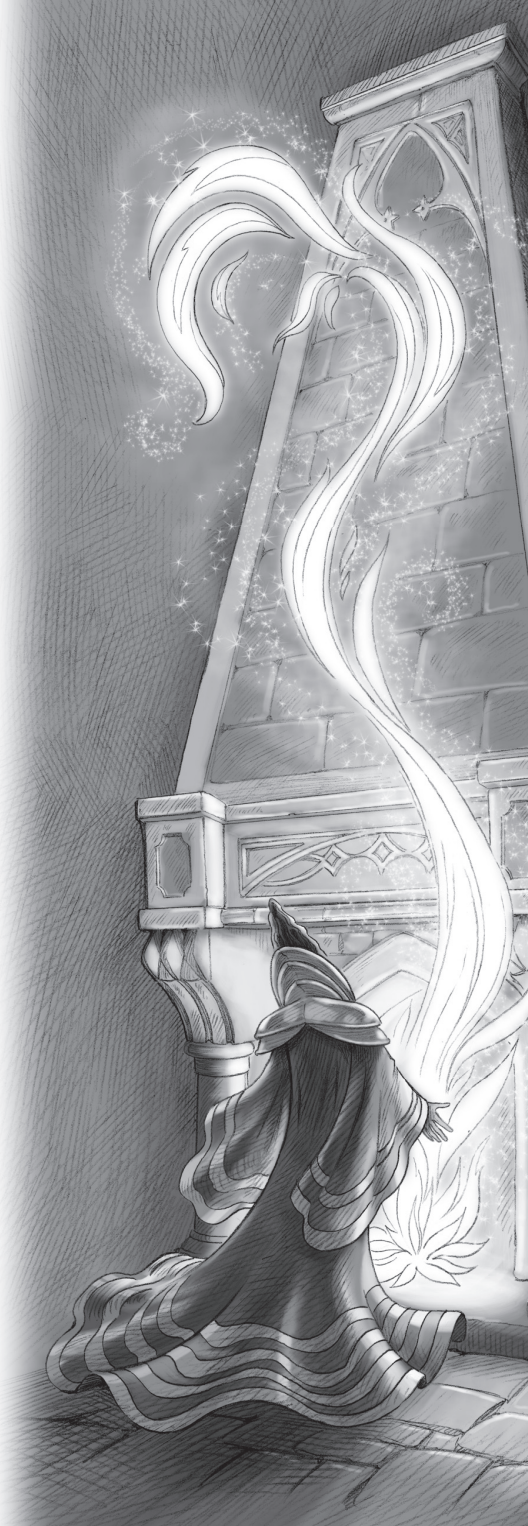
—Últimament, he advertit alguns desordres —va dir, alçant una altra flamarada a la llar.

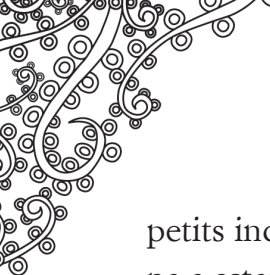
El poder de les seves paraules era terrible i produïa un temor profund.

Les bruixes es van intercanviar gestos d'encoratjament, però cap no s'atrevia a contestar-li.

Al final, va ser Etèria la que va trencar el glaç:

—Ehem, doncs, sí... diguem que hi ha hagut uns

Problemes a Castelloblic

petits incidents, però afortunadament la situació ja torna a estar sota control.

Ella va sospirar, i les flames glaçades van sortir de la llar, es van entortolligar en una espiral rapidíssima i es van llançar a gran velocitat cap a la Bruixa de les Tempestes, estrenyent-la en una abraçada cruel.

Etèria va quedar paralitzada.

—Mentidera! Mira que deixar-vos derrotar per cinc mocoses! Quina vergonya!

—Però... —va provar de dir Sulfúria, la Bruixa de l'Aire.

—Silenci! Us n'heu de desempallegar. M'he explicat prou bé? Jo tinc altres coses de què ocupar-me.

—D'acord —van respondre totes alhora, amb tanta convicció com els va ser possible.

Sabien que *Ella* se n'adonaria de seguida, si deien una mentida. I l'última cosa que volien era desencadenar una nova reacció per la seva part.

Ella va alçar novament una mà i les flames van tornar a la llar, deixant lliure Etèria. La Bruixa de les Tempestes va caure a terra, però es va aixecar immediatament. No convenia mostrar-se dèbil davant d'*Ella*, perquè segur que se n'hauria aprofitat.

En aquell moment, la Bruixa de Bruixes, que no havia canviat de posició, es va esvair en el no-res. Era justa-

Problemes a Castelloblic

ment això el que aterria a les bruixes, el fet que podia aparèixer i desaparèixer sense deixar cap rastre. Una característica que les desorientava i les feia sentir constantment a mercè dels seus imprevisibles canvis d'humor.

—Ja se n'ha anat? —va xiuxiuejar Cendrària.

—Em penso que sí —va respondre Xislòria, parant l'orella; com Etèria, Xislòria també posseïa una oïda finíssima i, a més, podia reproduir qualsevol mena de soroll i desfermar unes portentoses tempestes sonores.

Sulfúria va ensumar l'aire, per provar d'esbrinar si *Ella* se n'havia anat de debò.

—És inútil. *Ella* no fa olor, ni fa soroll. L'únic que podem esperar és que ens deixi en pau durant un cert temps.

—Sí. Tal com ha dit... té altres coses de què ocupar-se —va afegir Cendrària.

—El presoner... —va suggerir Xislòria.

—No m'agradaria trobar-me a la seva pell —va comentar Sulfúria.

—Ni tampoc en la nostra, si continuem fracassant.

—Cendrària té raó —va dir Etèria.

—Hem de trobar una solució al més aviat possible. Mentre estigui ocupada amb el presoner, no es ficarà en els nostres plans i tindrem temps de derrotar les princeses, desvetllar Aquària i Fogària de l'estat en què es tro-

Problemes a Castelloblic

ben i servir-li el Gran Regne en una safata de plata —va sentenciar Xisclòria.

—Sigui com sigui, necessitem una maniobra de distracció, una cosa que desorienti les princeses i els seus aliats —va suggerir Sulfúria.

—Em pensava que el pla de Fogària ens ajudaria, però ja veieu com va acabar la cosa...

—El que està fet, ja està fet, Cendrària. Ara, hem d'actuar ràpidament —va concloure Etèria.

Al cap d'uns quants minuts de silenci, en què cadascuna de les bruixes rumiava una possible solució, Xisclòria va dir:

—Atacarem en un sol front.

—Què vols dir amb això?

—Que no ho entens, Sulfúria? Vull dir que només atacarem un sol regne.

—Doncs jo no hi estic gens d'acord —va replicar Sulfúria, ressentida.

—A mi tampoc m'acaba de convèncer. Centrar-nos en un sol regne és arriscat. Els altres podrien unir forces per repel·lir-nos —va observar Cendrària.

—Jo trobo que és una bona idea. Ja hem provat d'atacar diversos regnes alhora i hem fracassat —va afegir Etèria, amb una expressió seriosa.

Problemes a Castelloblic

La Bruixa de les Tempestes deia la veritat.

—I quina de nosaltres llançarà l'atac? —va preguntar Cendrària.

—La que ha proposat el pla, per descomptat —va respondre Etèria, senzillament.

—Jo?

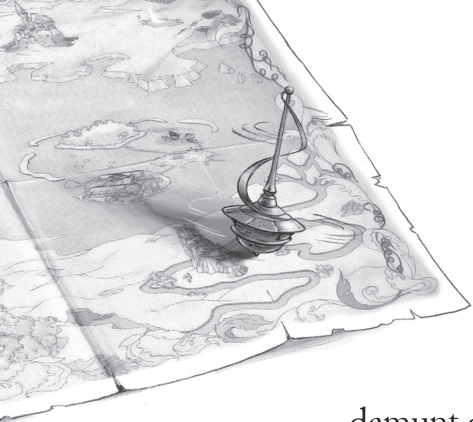
—Sí, sí, tu, Xisclòria. Qui vols que sigui? —la va esperar Sulfúria.

La Bruixa dels Sons no ho tenia gaire clar. La idea de l'atac havia estat seva i estava convençuda que era la millor solució, però contra quin regne desencadenaria els seus poders? Fins a aquell moment, les bruixes havien envestit les terres gelades de l'extrem nord, els boscos i les illetes del Regne dels Coralls.

Veient que dubtava, Etèria va agafar un mapa i el va desplegar davant dels ulls de totes. El mapa representava el Gran Regne amb unes marques que indicaven els llocs que ja havien assaltat.

—Mira, Xisclòria, només cal que decideixis el punt on atacaràs...

Després, Cendrària, la Bruixa de les Cendres, es va treure una baldufa de la butxaca del vestit. Era petita i clara. La va col·locar damunt del mapa i la va mirar fixament amb els seus ulls grisos. La baldufa va començar a

girar seguint unes trajectòries circulars. La bruixa va tancar els ulls i es va concentrar. Poc després, la baldufa es va aturar

damunt del Regne del Desert, va explotar i va quedar reduïda a un munt de cendra.

—Atacarem aquí —va dir llavors la bruixa, assenyalant les cendres amb un dit.

—N'estàs segura? —li va preguntar Etèria.

Cendrària li va dedicar una mirada molt eloqüent.

—La destrucció crida la destrucció. Si la baldufa s'ha esmicolat damunt d'aquest regne, significa que el destruïrem. La cendra no enganya, recordeu-ho sempre.

La decisió ja estava presa.

De comú acord, les bruixes es van separar i es van dirigir a les seves estances.